IIde JAARGANG — CURAÇAO DEN 20n. OCTOBER 1894 — N°. 564.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA :
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

EEN BLIJDE DAGERAAD

In de Aula der Universiteit droeg den 19 Sept. ll. 's middags ten 3 uur de hoogleeraar D. J. Korteweg, aftredend rector-magnificus, zijn waardigheid over aan prof. D. E. J. Völtjer, die wegens een lichte ongesteldheid verhinderd was de plechtigheid bij te wonen.

Onder de aanwezige professoren merkte men ook op den nieuwbenoemden hoogleeraar pater J. V. De Groot, in ambtsgewaad.

In zijn overzicht van de lotgevallen der hoogeschool gedurende het afgeloopen studiejaar, stond de spreker voornamelijk stil bij de aanneming van het voorstel-Heineken, tot opheffing van den zetel der kerkelijke hoogleeraren, welk besluit, zoowel als de principieele bezwaren daaraan ten grondslag liggende, hij met het oog op den bloei der universiteit, ten zeerste betreurde.

Daartegenover stelde spreker de ingenomenheid, waarmede de academische Senaat de oprichting begroette van een Roomsch-Katholieken leerstoel in de wijsbegeerte van den H. Thomas van Aquine.

Van harte gunnen wij — aldus de redenaar — den katholieke studenten aan onze Universiteit zelve de volkomen bevrediging van die wetenschappelijke eischen welke hun godsdienstige overtuiging hun stelt. De hoogleeraar roept het welkom toe aan dezen jonste zijner collega's en spreekt den wensch uit dat zijn voordrachten hooge belangstelling mogen ondervinden en druk bezocht zullen worden. (*Applaus.*)

Dat woord was de belangstellende inleiding voor den 1 October, den dag, waarop de nieuw benoemde Hoogleeraar zijn inaugurale rede zou uitspreken. Inderdaad bij die plechtigheid ontbrak het aan belangstelling zeker niet.

In de anders zoo stille omgeving van het Universiteitsgebouw heerschte in den vroegen namiddag van dien dag eene ongewone levendigheid. Reeds lang voor dat de deuren der aula zich zouden ontsluiten om den gevierden professor J. V. de Groot gelegenheid te geven zijne openingsrede uit te spreken hadden zich eenige groepen belangstellenden op het ruime voorplein der Universiteit verzameld, die—naarmate de tijd verliep — meer en meer aangroeiden tot eene dichte menigte.

Aan tal van eerw. heeren geestelijken en notabelen, die aan de oproeping van den rector magnificus hadden gehoor gegeven, en aan de vertegenwoordigers der pers werd inmiddels langs een der zij-ingangen toegang tot de gehoorzaal verleend. Toen te half drie de deuren voor de buiten wachtende menigte werden geopend, was de beschikbare ruimte zoowel in de zaal zelve als boven op de galerij binnen weinige oogenblikken geheel gevuld.

Klokslag drie ure verscheen de pedel, op den voet gevolgd door den rector-magnificus, met den secretaris van den Senaat, den staf van professoren in ambtsgewaad en den nieuwen hoogleeraar, eveneens bekleed met tabbaard en baret en vergezeld van Hunne Doorluchtige Hoogwaardigheden den aartsbisschop van Utrecht en den bisschop van Haarlem, op wier purperen gewaad gouden keten en kruis schitterden.

Nadat vervolgens de curatoren der universiteit benevens burgemeester en wethouders waren binnengeleid en de gebruikelijke begroetingen door den nieuwen hoogleeraar waren uitgesproken, hield deze zijne inaugurale rede. Deze uitvoerige rede, die wij door de beperkte plaatsruimte welke ons ten dienste staat, ditmaal niet kunnen mededeelen, werd als volgt ingeleid :

De spr. herinnerde er aan, dat in den aanvang dezer eeuw in veel kringen de naam en de werken van S. Thomas geheel vergeten waren. Langzamerhand kwam hierin verandering, totdat Paus Leo XIII in zijn eersten Regeeringstijd de Encycliek *Aeterni Patris* schreef. De „valsche wijsbegeerte," welker verderfelijke stellingen in alle maatschappelijke kringen doordrongen, noemde hij een hoofdoorzaak onzer rampen, Sint-Thomas' wijsbegeerte een weg van verlichting en vooruitgang.

Sommige noemden dit een „terugdrijven naar de middeneeuwen." Daar waren echter, zegt spr., in de meest uiteenloopende richtingen, schrandere mannen die dieper nadachten; blijkbaar was de XIXe eeuw het beloofde land der beschaving nog niet binnengegaan ; geleerden van naam als Taine en Herbert Spencer maakten er geen geheim van, dat veel theorieën tot bittere teleurstellingen hebben geleid ; dat er. overgroote verwarring en verdeeldheid in de wijsgeerige scholen heerschte, dat het niet genoeg is, het kwaad bij den toom te houden. Deze overwegingen leiden tot de vraag : Behelst Thomas' wijsbegeerte geen waarheden, die wij zijn *vergeten*, die er toe kunnen bijdragen om het vele goede, dat in alle standen nog krachtig voortleeft, te steunen, te ontwikkelen tot geluk der menschheid ?

Op deze vraag gaf de nieuwe hoogleeraar in een rede vol kracht en gloed het antwoord; terwijl hij helder deed uitkomen de blijvende waarde van St. Thomas' wijsbegeerte.

Hierna eindigde hij aldus :

Wie den middeneeuwschen leeraar met latere meesters vergelijken wil, dien zal de stof niet ontbreken. Thomas heeft geschreven over het denken en het zijn, over de stof en den geest, over de schepselen en God, over het huisgezin en den Staat, over het gezag en de vrijheid, over de rechtvaardigheid en de liefde. Niemand beweert dat zijn woord in al deze dingen de grenspaal is van het wijsgeerig gebied. Zaden, door hem uitgestrooid, kunnen zich ontwikkelen ; het oude kan voltooid worden door het nieuwe ; men moet met blijdschap en erkentelijkheid aanvaarden al wat wijselijk gezegd, al wat nuttig, door wien ook, ontdekt en uitgedacht is ; maar dit blijkt uit een ernstig onderzoek, dat Thomas van Aquino de wijsbegeerte heeft behandeld als een ware wetenschap, als een heerlijke ontwikkeling der menschelijke rede, een bouw op hechte grondslagen een wetenschap des levens, een zelfstandig denken en een der schoonste harmonieën van een rijken, christelijken geest.

En welke ook uw richting zij, zeer gewenschte toehoorders — zoo besloot spr. — gij zult uwe hulde niet weigeren aan een man, die een verhevene denkkracht geadeld heeft door een verheven liefde tot de waarheid."

Na de inaugurale rede bracht prof. De Groot zijn dank aan heeren Burgemeester en Wethouders en Curatoren voor hunne rechtvaardige liefde tot de wetenschap, met welke hulde, zeide spreker, het gansche katholieke Nederland instemt. (Applaus).

FEUILLETON

Promesa di un Rei

(*Continuación*)

Lena ta sintá na su cama ta cuidéle, manera un mama ta sinta na cama di enfermedad di su favorito, pasobra su esposo ta parcéle débil, maloe i abandoná manera un jioe. Convencida koe dolor di Moritz ta demasiado grandi i amargo, e esposa no ta tratá di consoléle coe palabra ; ora él ta quejá i lamentá, e señora ta cogé su manoe primi afectuosamente, i yorando na silencio, su lágrima ta kitá caï riba e manoe calenturiente ; ora e pintor tranquilizá un poco i koe él ta busca un sonjo, Lena ta rezá. Asina e anochi a pasá, anochi, manera tin cien i miles ta pasando den e tantísimo boardiljanan pobre dje briljante gran ciudad. Den, e mes calja, den e mes cas, bao dje mes dak, quizás den e boardilja bisinja tin también un mama ta droemi pa moeri, i e numeroso jioenan dje agonizante ta elevá nan grito di dolor na cieloe. ¡Kende lo por comprendé i ki pen lo por describí, cuanta amargura i calamidad ta reuní huntoe den un sola noche den e briljante bárrionan exterior dje ciudad !

Ma no tin anochi koe no ta pasá, nóchinan di voluptuosidad desenfrenada i nóchinan di miseria aflictiva, esnan di prómer ta pasá coe más rápidez, e ótronan coe más lentitud, manecé di es áljanan ta un día di desencanto i arrepentimiento, manecé di es ákinan ta un día yen di esperanza nobo.

Pa banda di maïnta Moritz ta birá más tranquilo, él ta droemi wowo cerrá ; por fin naturaleza ta ejercé su póder riba dj'éle, él ta pegá sonjo. Lena ta reza di hinter su alma, lo que un corazón amoroso solamente ta capaz di haci ; él no ta rezá p'él mes, ma pa es un koe él ta stimá asina tantoe i koe t'asina infeliz.

Poco poco su wówonan también ta birá pisá : ainda semper sintá riba e stoel, él ta zak su cabez un poco riba coesinchi, i p'éle también un angel compasivo ta trecé sonjo i paz den su álanan.

Ráyonan dorá di luz a yená nan cuartito ora nan a despertá. Altúranan di Montmâtre ta envolvé den briljo ardiente i vivificante di solo. Riba calja ta reiná gran alboroto i bo ta tendé gritería di vendedónan di agua i di milón. Liger nan ta boelá lamantá, nan ta sinti nan reponé pa e chiquito reposo, i aire dje hermosa mainta di luna di Mayo ta reviví nan corazón.

Fresca i animada, Lena ta pegá candela trahá koffie, tan bon koffie, manera él solita sâ trahá. E bebida olorosa a ahuyentá masjá di nan tristeza i aflicción. Caba sin a papiá nada coe otro alji ribá p'adelante, é inspirá coe mes idea, nan ta bisti nan mejor panja i nan ta bisa otro : "Largá nos bai."

Instintivamente nan ta sintí, koe e di mejor remedi contra nan sufrimiento ta un paseo den aire libre, un paseo leeuw dje boardilja desnuda, leeuw dje cáljanan tan frecuentá, dje muráljanan rondó di stad, aljá leeuw den naturaleza libre di Dios.

Ora nan a bahá den "Avenue St. Quentin," nan a mira e gran omnibus ta bin pasá justamente ; nan ta subi drentá e arca gigantesca i den dj'éle nan ta recorré e gran ciudad. Riba *Place de la Bastille* nan ta bahá pasa e puente di Sena jegá na estación ; diez minuto despues un tren ta hibá nan á lo largo di hermoso paisaje, nan ta pasá delanti fortificación–, fábrica, máquina i víljanan elegante. Nan corazón ta coeminsá hinchá. Más i más bonita e región ta bai birando, más i más caliente e aire di luna di Mayo. E tren ta cruzá den coenucoe i den mondi, él ta pasá den lagónan chiquito, delanti torénchinan haltoe rondoná di páloenan grandi. Di París bo no ta mira nada más sino un neblina cerrá i pretoe, koe, oscureciendo solo, ta subi bai cieloe, manera crímennan di Sodoma i Gomorra ; bo no ta tendé nada otro sino e zumbido monótomo di numerosa máquina, garrochi— i ferrocarrilnan, i riba nan toer, e alboroto diario, e repique armonioso di campánanan di *Notre Dame*, i di banda di *Mont Valerien*, tíronan di cajón di camina artiljeria ta hací su ejercicionen di campanja.

Na Meudon nan ta bahá. –

E hermoso bosque koe un nabob a haciele bira un chiquito paraiso terrestre, á forza di hopi miljón, ta e residencia favorita di pintornan, ta é cas semper hospitalaria di toer e jioenan di Musa, koe no tin oenda bibá ó koe nan vida a birá demasiado triste den e boardilja desnuda den París.

Ta pa promer bê awé koe Moritz ta bini aki i él ta encantá di boniteza extraordinaria dje parque inmenso koe, en cuanto naturaleza i arte, ta ofrecé toer lo que corazón di un pintor por deseá. E parque parcé cos trahá á propósito pa artistanan, él ta nan toer su propiedad, sea koe nan ta na apogeo di nan celebridad, sea nan ta bibá den un boardilja oscurá, sea koe nan cuadro ta adorna palacio di *Louvre*, sea koe nan ta bini aki bin haci nan promer visita, armá coe nan potlood i nan cartera. Aki Moritz ta sintiële riba su terreno, ¡di poersi él también ta un artista, un pintor ! Su señora sin embargo ta divertiële coe e sin número di lugarcítonan simple, caprichoso, coe e riachuélonan di agua cristalina, coe e flor- i florecitonan na toer banda di camina. El ta cogé toer e flornan koe por sirbiële di modelo den su trabao. El ta trahá bouquet pa bouquet hermosísimo i ya él ta alegrá den dje mes di por pintá toer e flornan i también el ta calculá cuanto lo él ganá coe nan, calculando cada pa 25 franc Esai ta haciéle contenta, un ánimo nobo, inesperado ta drentéle, lo él por a manifestá públicamente su regocijo, di alegría lo él por a baliá i salta riba manera promer aljá, tempoe él tabata bisti coe un chimies corticoe, ta coeri coe su amiguitanan den parque di Dusseldorf, si no tabata koe su esposo silencioso i serio, camná un banda di dj'éle, no a detenéle i oponéle na e arránquenan di un gozo infantil, inmoderá.

(*El ta continuá.*)

Aan het Doorluchtig Episcopaat bracht spr. dank voor de genomen beschikking, die ook de bevrediging en het heil in huisgezin en maatschappij zal bevorderen. (Applaus.)

Eindelijk bracht hij dank aan de professoren Völter, Stokvis en Korteweg voor de hem betoonde welwillendheid, en deed een beroep op hunne rijpe ondervinding en blijvende genegenheid. (Levende toejuichingen.)

Ten slotte sprak de nieuwe hoogleeraar de studenten toe, daarbij wijzende op de belangrijkheid van den nieuwen tak van wetenschap, beloofde hun naar best vermogen te zullen medewerken, om hunne wetenschappelijke opvoeding te bevorderen en deed een beroep op hunne voortdurende belangstelling, (Langdurig applaus).

Onder de aanwezige geestelijken behoorden de hoogeerw. provinciaal der Dominicanen, de hoogeerwaarde vicaris generaal van het bisdom Haarlem, en een aantal professoren van de verschillende seminaries, onder welke ook dr. Schaepman, wiens binnenkomst aanleiding gaf tot eene ovatie van de zijde van het publiek. Ook de dames toonde door eene buitengewone opkomst hare belangstelling, schoon velen zich met een staanplaats tusschen de dicht opeengepakte menigte moesten behelpen. De tribunes waren hoofdzakelijk door studenten bezet.

Omstreeks 4½ ure was de plechtigheid afgeloopen, waarna er in de Senaatskamer receptie werd gehouden.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Blijkens mededeeling van den Nederlandschen Consul te Sto. Domingo werd door den laatst daar gewoed hebbenden cycloon de vuurtoren aan de haven van de stad Sto. Domingo beschadigd, tengevolge waarvan het havenlicht voorloopig niet branden zal,—terwijl van het weder ontsteken van het licht nader kennis zal worden gegeven.

Bij Gouvernements beschikking dd. 16 dezer No. 635 is aan den Heer H. J. C. Henriquez, 2e. Commies ter Gouvernements-Secretarie wegens familie aangelegenheden een binnenlandsch verlof voor den tijd van veertien dagen verleend met vergunning om zich naar Venezuela te begeven.

Bij Gouvernements beschikking dd. 16 dezer No. 636 is aan den Heer J. M. Nouel, vakonderwijzer aan de Openbare Jongensschool alhier, om gezondheidsredenen een binnenlandsch verlof van een maand verleend, met vergunning om zich naar Port-Limon te begeven.

Het devoot kapelletje der Eerw. Zusters Franciscanessen aan de haven alhier is een juweeltje van een communie-bank rijker geworden, vervaardigd in het atelier van het Weeshuis te *Santa Rosa.*

Het snijwerk van dit sierlijk ornament doet aan een kantwerk denken met de naald uitgevoerd en komt nog scherper uit door de rijke, levendige polychromie.

De *Imparcial* meent, dat dit stuk met de beste europeesche kan wedijveren en waarlijk het laat aan goeden smaak en stijl niets te wenschen over.

Wij wenschen daarom den ijverigen directeur, de ZEW. Pastoor Frie er hartelijk geluk mee er sluiten ons bij bovengenoemd blad aan, waar het zegt: "Die inrichting begunstigen is de kunst steunen en voorthelpen en tegelijk weezen en verlatenen ter hulp komen."

Abusievelijk schreven wij verleden week den naam van den nieuw benoemden Zeer Eerw. Pater Rector van het St. Tomas-College op San Fuego M. Schweitzer. Men leze M. Zwijsen.

Hierbij wordt bekend gemaakt, dat op initiatief van het gezelschap "STA. CECILIA," zich een commissie gevormd heeft, samengesteld uit leden van de verschillende genootschappen van dit eiland, met het doel om tegen het einde dezer maand, eene Soirée Littéraire Musicale te geven waarvan de opbrengst bestemd zal worden om de behoeftige families van de krijgslieden, die in den slag bij Lombok sneuvelden, bij te staan.

Ook wordt medegedeeld, dat bovengenoemde commissie liefdegaven aanneemt, die menschlievende inwoners van dit eiland, voor dat doel willen geven.

Curaçao den 5en October 1894.
Namens de Commissie,
JOHAN GAERSTE,
President.
P. M. SASSO,
Secretaris,

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

C. Palm Jr., Joseph Norwood, J. S. Jesurún, Elvira Dacosta de B., Luisa Becker, Heduardo Ance, Nicanos Fernandes, Federico Ignacio, Porvenir N° 16, Lucie Price.

NEDERLAND

—De troonrede wijst op den bevredigenden toestand des lands en op de bevredigende beëindiging der geschillen met Venezuëla. Herinnerende aan de zware offers, van het Indisch leger gevorderd, vertrouwt de Koningin-Regentes, dat de eer onzer wapenen op Lombok krachtig zal gehandhaafd worden. — De gezondheidstoestand wordt bevredigend genoemd. De aanhoudende regens hebben veel geschaad aan den oogst. — De toestand van handel en nijverheid wordt niet onbevredigend geacht. — Belangrijke werkzaamheden worden aangekondigd. Een nieuwe kiesrechtregeling en een herziening der personeele belasting zullen in dit zittingjaar worden ingediend. Een regeling der gemeente-financiën wordt voorbereid. Het militaire strafrecht, de krijgstucht, het handelsrecht en de strafvordering zullen onderwerpen van behandeling en van voorstellen vormen. — Wetsvoorstellen, betreffende land- en tuinbouwonderwijs, en subsidie van middelbare meisjesscholen zijn in bewerking. — Voorstellen worden aangekondigd tot vermeerdering van 's lands weerbaarheid door vernieuwing, van het marine-materieel, door betere bewapening van land- en zeemacht en door herhalingsoefeningen der zeemacht. Voorts worden nieuwe regelingen voorbereid betreffende de bevordering van officieren; de herziening der opbrengst van de gebouwde eigendommen; de instelling van arbeidskamers; de regeling van het fabriekstoezicht; de verkrijging van door het Rijk gewaarborgde lijfrente; de verzekering van werklieden tegen ongelukken, en eindelijk betreffende de verhooging van het toltarief voor Nederlandsch Indië en debevordering der welvaart van Suriname. — De rede sluit met een nieuw beroep op de toewijding der Volksvertegenwoordiging.

Oost-Indie. — Tot goed begrip van hetgeen in de laatste dagen op Lombok geschiedde, wordt het volgende in herinnering gebracht.

Vrijdag 14 September werd uit Batavia het volgende telegram ontvangen: "De versterking Pasingaban [Z. van Mataram] veroverd en de vijand verjaagd. Aan onze zijde 2 soldaten gesneuveld en 4 gewond."

Maandag-namiddag daarna ontving Departement van Koloniën een telegram, waarin o. a. de mededeeling: "Inname Pegasangan kostte 3 gesneuvelden de korporaal S. Meier en de fuseliers E. G. Detmeier en J. R. Nix."

Er bestaat reden om te vermoeden, in verband ook met de volgende berichten, dat dit de namen zijn der gesneuvelden bij het gevecht op den 13den te Pasingaban, de in ons telegram bedoelde versterking, liggende ten Zuiden van Mataram.

Dinsdag-morgen vroeg werd het volgende telegram uit Batavia geseind: "Pegasangan is na hevigen tegenstand, veroverd. Repeteergeweren en een kanon vermeesterd. De Baliërs hadden zware verliezen. Onzerzijds 8 gewonden."

Dit slaat dus duidelijk op een nieuwe overwinning, en wel de inneming van de versterking Pegasangan, gelegen ten O. Z. O. van Mataram. Het bericht vindt bevestiging in een later op den dag ontvangen telegram uit den Haag luidende: Onder dagteekening van heden is bij het Departement van Koloniën heden-ochtend van den Gouverneur - Generaal van Ned.-Indië ontvangen het volgend telegram betreffende de operatiën der troepen op Lombok: "Gisteren Pasingaban en Pegasangan genomen na heftigen tegenstand van den vijand, die zware verliezen leed en groote voorraden, voedsel achterliet. Wij slechts 4 gewonden."

In verband met boven-staande is 't dus hoogstwaarschijnlijk, dat niet Maandag *beide* versterkingen zijn genomen, maar kortheidshalve de vroegere inneming van Psingaban hierbij te gelijk wordt vermeld. Wij behoeven echter wel niet te zeggen, dat 't moeilijk wordt de gebeurtenissen te volgen, wanneer de chronologische orde bij de vermelding niet in acht genomen wordt.

Hoe dan ook, het telegram spreekt van een dubbel succès, waarmede wij weêr een stap naar het einddoel gevorderd zijn.

Donderdagmorgen werd het volgend belangrijke telegram uit Batavia geseind:

„De Sasaks versloegen de Baliërs te Paboeten en verbrandden hun eigendommen. Tjakra Negara wordt door ons gebombardeerd. Te Kaleh zijn drie granaten van den vijand terecht gekomen, waarvan één sprong, zonder iemand te kwetsen. De Baliërs zijn voornemens Kaleh aan te vallen. Het is bewezen, dat een deel der Sasaks in het verraad waren betrokken. De Sasaks brachten vier afgesneden hoofden, waarbij dat van een invloedrijk verrader. Over de voeding der soldaten wordt geklaagd; de dienst is zwaar; er komen meer zieken."

De bovengenoemde plaats Paboetan, (niet te vergissen met Pagoetan) ligt zeker in de buurt van Pasingaban. De granaten die het door ons bezette Kaleh bereikten, werden natuurlijk geschoten uit de achtergelaten veldstukken. De volgende mededeeling van het telegram is zeer belangrijk omdat hiermede een tweede opheldering wordt gegeven over de toedracht van het verraad. Het is moeilijk denkbaar dat de hoofden ter Oostkust, die in oorlog bleken met de Baliërs, hieraan deel hebben gehad; eerder denken we aan kampónghoofden aan de Westkust, die meer rechtstreeks onder Balischen invloed waren. De Sasaks schijnen op de manier van Dajaks en Alfoeren aan het koppensnellen te gaan om zich te wreken over het verraad en daarbij ons tevens bewijzen te geven van hun goede gezindheid. Met leedwezen zeker zal men de laaste alinea lezen. In dien toestand zal door het legerbestuur zeker wel verbetering gebracht kunnen worden.

Bij de voorloopige commissie te 's-Hage tot oprichting van een fonds ter tegemoetkoming in de opvoeding van de wettig erkende kinderen van officieren en onderofficieren van het Indisch leger, wier vader voor den vijand is gesneuveld, of ten gevolge van bekomen wonden overleden, is tot dusver ontvangen f3413.03. De door het kader en de leerlingen van de Pupillenschool te Nieuwersluis gehouden gymnastiek- en schermuitvoering en daaraan verbonden collecte ten voordeele van de nagelaten betrekkingen der slachtoffers mogen als uitstekend geslaagd beschouwd worden, daar door de betrekkelijke commissie ruim f 600 aan het hoofdcomité zal kunnen worden overgemaakt. Bij het departement van koloniën is van de directie van het dagblad *De Telegraaf*, ontvangen eene som van f 119.60 als opbrengst eener collecte, gehouden door leerlingen, van het gymnasium te Amsterdam, ten behoeve van de nagelaten betrekkingen van gesneuvelden op Lombok.

BUITENLAND

Rome.—*Le Nouveau Moniteur de Rome* meldt, dat de Argentijnsche Republiek haar gezantschap bij den H. Stoel heeft hersteld.

— Naar men meldt, zullen in het eerstvolgend consistorie tot kardinalen worden gecreëerd; Mgr. Ferrata, nuntius te Parijs, en mgr. Satolli, pauselijk gelaat te Washington. Bovendien zullen nog vijf andere kardinalen worden benoemd. Deze prelaten zouden zijn: mgr. Fausti, auditore santissimo; mgr. Jacobini, nuntius te Madrid en mgr. Perraud, bisschop van Autum en lid der Fransche academie.

—Z. H. de Paus heeft aan mevrouw Decurtins, de echtgenoote van den grooten leider der Katholieke werklieden in Zwitserland, een kostbaren rozenkrans geschonken, waaraan vele aflaten verbonden zijn. Het geschenk gaat vergezeld van een schrijven van kardinaal Rampolla, in hetwelk de diensten door den heer Decurtins op sociaal gebied bewezen, erkend en geprezen worden.

Italie. — Domenico Margiotta, een van de hoogste waardigheidsbekleeders van de wereld-vrijmetselarij, heeft zijne dwalingen afgezworen voor het H. Oficie. De reden van zijne uittreding uit de vrijmetselarij is gelegen in de benoeming van Adriano Lemmi tot dogmatischen oppergrootmeester der wereld-vrijmetselarij.

— Het Italiaansche Panamino zal nu vermoedelijk spoedig geheel van het tapijt verdwijnen. De zoon van den onlangs vrijgesproken bank-directeur Tanlongo heeft zich bereid verklaard den schuldeischers van zijn vader 16 pCt. van hun vorderingen uit te keeren. Naar alle waarschijnlijkheid zullen de schuldeischers dit aanbod wel aannemen, daar zij wel een half ei zullen verkiezen boven een leegen dop.

— De H.Eerw. pater Alexander Maria Radanovic, Duitsch apostolisch poenitentiaris aan de basiliek van den H. Antonius te Padua, weerspreekt in het Weener *Vaterland* als volgt het bericht betreffende het stelen van het lichaam van den H. Antonius van Padua.

„ Buiten de stad Padua, ongeveer 5 minuten van het stationsgebouw, staat de kleine kerk „dell" Arcella," en daarin bevindt zich eene kamer, waar de H. Antonius in het jaar 1231 is gestorven. Dezer dagen nu drongen na middernacht eenige dieven onopgemerkt dat kerkje binnen en ontvreemdden eenige votiefharten en wat geld uit de offerbus, totale waarde van 130 à 150 lires (f 65 à f 75). De dieven gingen aan den haal en zijn tot nog toe niet opgespoord. Het lichaam, of liever: het gebeente van den Heilige rust echter niet in de „Arcella," doch sedert St. Antonius te Padua. Van een crypte is in de „Arcella" niets te vinden en het lichaam van den Heilige is nooit gebalsemd geweest. Kostbaarheden en gouden gewaden van den Heilige bestaan niet, allerminst in het kerkje „dell" Arcella." Ook is er in de buurt van dit heiligdom geen bosch, waar men het lijk had kunnen verbergen. De reliquiën van den H. Antonius liggen, als steeds, in een zilveren kast, met zware groen-marmeren platen gedekt, en het zou zelf het meest driesten dief wel niet mogelijk zijn, in één nacht ook slechts een enkele plaat weg te brengen. Bovendien wordt de basiliek bewaakt door 4 kerkedienaars en 2 groote honden."

Frankrijk.—Zondag 16 Sept. is de inhoud openbaar gemaakt van het politiek testament, dat de graaf van Parijs heeft nagelaten. Het stuk is gedagteekend 21 Juli, en luidt aldus: "Op het oogenblik dat ik voor God moet verschijnen, wil ik geen voorschriften geven aan mijn zoon, betreffende, de gedragslijn, welke hij te volgen heeft, want mijn zoon kent mijn denkbeelden. Daarom richt ik mij tot mijn vrienden, die met mij het herstel der monarchie wenschten. "Op het oogenblik van mijn dood, is het mij een troost te weten, dat zij aan mij zullen denken en trachten zoodra mogelijk de verzoening aller partijen te verkrijgen. Dit kan uitsluitend geschieden door de nationale monarchie, welke alleen in staat is eensgezindheid te brengen. Het is steeds mijn

streven geweest de mij toevertrouwde traditiën te handhaven. Ik draag deze taak nu over aan mijn zoon en ik richt tot mijne vrienden, het verzoek, dat zij zich om hem zullen scharen. Ik geloof niet, dat God Frankrijk heeft verlaten. Ik hoop, dat het Christendom in Frankrijk weer zal zegevieren. het eenige middel, waardoor het land zich weer kan verheffen. Mijn laatste wensch is, dat alle brave lieden zich zullen scharen aan de zijde mijner vrienden, opdat dit werk tot stand worde gebracht."

— Te Chateaudun, zijne geestelijken aan den president der republiek voorstellende, zeide de Bisschop van Chartres: "Het is aller plicht zich eerlijk te scharen om den eersten magistraat der republiek. Het vaderland kan op ons rekenen. Terwijl wij gewillig aan de leiding van den Paus gehoorzamen, volgen wij het land op de nieuwe banen, welke de moderne tijd het opent." De president dankte den bisschop voor zijne vaderlandslievende woorden.

— Ter beantwoording van de vrijlating der beide Fransche spionnen door den Duitschen keizer heeft president Casimir-Perier gratie geschonken aan een Duitscher in het vreemdenlegioen, den zoon van een beambte aan het abbatoir te Berlijn. De soldaat was wegens ernstige insubordinatie eerst ter dood en daarna bij wijze van gratie tot veeljarige vestingstraf veroordeeld, totdat de president der Republiek hem nu zijne verdere straf heeft kwijtgescholden.

Duitschland. — Vol geheimzinnigheid deelt de *Neueste Nachrichten* mee dat den laatsten keer dat de Keizer in Mariënburg was, op verscheiden plaatsen in de stad anarchische plakkaten waren aangeplakt, waarvan de inhoud niet kan worden verteld. In verband daarmee zouden soldaten in het gebied der manoeuvres in hechtenis zijn genomen, en wel alle soldaten in het 17e legerkorps die den naam van Kowalski dragen. Waarschijnlijk is de inkleeding van het bericht griezeliger dan de gebeurtenis zelf.

— Zondag ontving prins Bismarck te Varzin de deputatie der Duitschers uit Posen (wier bezoek reeds voor eenigen tijd was aangekondigd). In antwoord op de toespraak van den voorzitter van het comité betuigde Bismarck zijn dank voor de eer, welke hem werd bewezen. In het bezoek dezer deputatie zag hij een bewijs van waardeering voor hetgeen hij had gedaan tot vestiging van het Duitsche Rijk. „Elzas en Lotharingen — zeide Bismarck — dienen tot bescherming van Zuid-Duitschland en evenzoo is Posen het bolwerk aan de Oostelijke grenzen. In 1831 en 1848 toonde zich de vijandige gezindheid tusschen Polen en Duitschers, welke vooral te wijten was aan den invloed van den Poolschen adel en de geestelijkheid. Toch is het bekend, dat Duitschers en Polen zeer goed in vrede met elkaar konnen leven. Dit blijkt onder anderen in Silezië, waar deze vijandschap niet bestaat, omdat men daar geen Poolschen adel — ging Bismarck voort — mag rekenen. Wel kunnen de Duitschers van de Polen leeren, hoe men zich moet aaneensluiten. Mogen de Duitschers, zoodra de nationale eer op het spel staat, insgelijks toonen, dat zij niet tot verschillende partijen behooren, maar één volk uitmaken!" In de hoop, dat vooral de vrouwen zullen medewerken om dit doel te bereiken, eindigde Bismarck zijn rede met een „Hoch!" op Duitsche vrouwen en Polen.

Azie. — Aangaande den zeeslag in de baai van Korea, — waarbij de Japansche vloot zich moest terugtrekken, na 4 schepen en ettelijke manschappen te hebben te verloren, terwijl van de Chineesche vloot word erkend, dat ze mede 4 schepen verloor, en, wat erger is, naar Wei-hai-Wei terugkeerde, terwijl het toch de taak dier vloot was de lading te beschermen van de Chineesche troepen, aan de monding der Yalurivier door de transportschepen aangebracht, zal men waarschijnlijk het best doen de waarheid voorloopig in het midden te laten en het gevecht, dat in elk geval zeer bloedig is geweest, voorloopig voor onbeslist te houden. ons houdende aan de mededeeling, van ambtswege door den britschen zaakgelastigde te Tientsin aan het „Foreign Office" te Londen gedaan, dat een belangrijke zeeslag heeft plaats gevonden tusschen de Japansche en Chineesche vlooten,— zonder dat evenwel iets wordt vermeld omtrent den uitslag.

Het aantal, in den slag bij Pin-Yang gedoode Chineezen wordt nu in Japansche berichten opgegeven als hebbende bedragen 2000. Het aantal gewonden en krijgsgevangenen was 14,500. Ongeveer een vierde der manschappen van het Chineesche leger is er in geslaagd te ontkomen.

De Japanners hadden 30 dooden en 269 gekwetsten. Het Japansche leger marcheerde in Noordelijke richting naar Wei-U voor het einde der maand zal bereiken.

Groot-Brittannie. — In de hoofdstad van het Anglikanisme, Londen, is eene Katholieke processie door de straten getrokken. Zij bestond uit 3000 leden der broederschap van O. L. V. van Bevrijding, die nauwelijks 3 jaren bestaat en reeds ongeveer 60,000 leden telt. De processie trok uit de kerk der English Martyrs, in Great Prescots Street, door dichtbevolkte hoofdstraten naar de punten, die aan 't martelaarschap van beroemde Katholieken herinneren, zooals van Thomas Morus en aartsbisschop Fisher, op welke plaatsen ze stilhield, om dan naar haar uitgangspunt terug te keeren. Onderweg werden kerkliederen en de litanie van O. L. V. gezongen. Den geheelen weg langs vergezelden politie-agenten den stoet. Hunne bescherming is echter niet noodig geweest, want de tienduizenden Protestanten, die nieuwsgierig het voor hen zoo ongewone schouwspel aanstaarden, veroorloofden zich niet de minste oneerbiedigheid. Velen hunner ontblootten zelfs het hoofd en knielden neder, in navolging der Katholieke toeschouwers.

— De werkstaking der Schotsche mijn-arbeiders kan nu gelukkig als geheel geëindigd beschouwd worden. Maandag hervatten 15 à 17,000 mannen het werk en in eenige mijnwerken op voorwaarde, dat de vroegere loonen ten einde Januari zullen gehandhaafd worden en dat pogingen gedaan zullen worden om een verzoeningsraad tot stand te brengen. De mijnwerkers in Fifeshire houden den strijd nog vol, maar er is reeds overvloed van steenkolen, en als de mannen zoo sterk blijven aankomen als nu, zal de steenkolenmarkt te Glasgow spoedig overvoerd zijn. De prijs is reeds van 15 shillings [op Zaterdag] tot 11 shillings gedaald. De ijzerfabrieken hebben den arbeid nog niet hervat.

— Verleden Zaterdag is op Stowhouse in Buckinghamshire (Engeland) overleden de Graaf van Parijs, Philips van Orleans. De graaf van Parijs was in 1838 te Parijs geboren en derhalve eerst 56 jaren oud. Hij was de zoon van prins Ferdinand van Orleans, den Franschen kroonprins, die in 1842 ten gevolge van een val van het paard op zoo ongelukkige wijze om het leven kwam en de kleinzoon van koning Louis Philippe. De Nationale Vergadering verbande bij besluit van 26 Mei 1848 de familie Orleans uit Frankrijk. In zijne ballinschap maakte hij in gezelschap van zijn broeder, den hertog van Chartres, groote reizen; zij gingen samen naar Noord-Amerika en namen daar deel aan den burgeroorlog. In het leger van generaal Mac-Clellan maakte de graaf van Parijs het beleg van Yorktown mede, de veldslagen bij Williamsburg, Vair-Oaks en Caines-Mill. Ook bij het uitbreken van den oorlog tegen Duitschland, bood de prins aan de Fransche regeering zijn diensten aan; er werd evenwel geen gebruik gemaakt van dit aanbod. Na den oorlog echter stonden de kansen der Orleanisten niet ongunstig; zij mochten weer in Frankrijk wonen tot in 1886, als wanneer bij de Fransche Kamer een wetsontwerp ingediend werd, dat ten doel had, den prinsen der vorstenhuizen, die over Frankrijk hadden geregeerd, het verblijf in Frankrijk te verbieden. Deze wet is 11 Juni 1886 aangenomen, en de prinsen verlieten onmiddellijk hun vaderland. Wel protesteerde de graaf van Parijs en bracht hij in herinnering, welke diensten hij den lande had bewezen, doch het baatte hem niet. Philips van Orleans was in 1864 gehuwd met Isabella, prinses van Orleans, eene dochter van zijn oom, den hertog van Montpensior. Hij had 6 kinderen. De oudste, prinses Amelie, is de tegenwoordige koningin van Portugal; dan kom een zoon, Philips, hertog van Orleans, (welke prins in 1890 veel van zich deed spreken, toen hij na meerderjarig geworden te zijn naar Frankrijk ging, om zijn militaire plichten als burger van Frankrijk te vervullen en op last der regeering in de gevangenis geworpen werd); daarna drie prinsessen: Helène, Isabella en Louise en vervolgens weder een zoon, Ferdinand, hertog van Montpensier.

De begrafenis van den graaf van Parijs heeft Woensdag met groote plechtigheid plaats gehad. Niet minder dan 1200 Franschen begeleidden het stoffelijk overschot ter laatste rustplaats,—onder hen veel priesters. Het lijk werd onmiddellijk gevolgd door den hertog van Orleans, die diep aangedaan scheen, en verder door de leden van het Koninklijk Huis. Aan den ingang van het park stond het gemeentebestuur geschaard, dat zich bij den stoet aansloot. De hertog van York vertegenwoordigde de Koningin van Engeland. Ook verscheidene gezanten werden in den stoet opgemerkt. De Koning van Italië was vertegenwoordigd door graaf Tornielli. De Hertog van York was in het tenu van marine-officier aanwezig. Ook kardinaal Vaughan woonde de begrafenis bij. De kerkelijke ceremoniën waren eenvoudig. Doch indrukwekkend. Te twee uur werd de lijkkist in de crypte bijgezet.

Spanje.— De Regeering zal Don Francisco de Bourbon van zijn commando bij het leger ontheffen wanneer, waartoe reeds eenige aanstalten door hem gemaakt werden, hij mocht willen optreden als pretendent naar de Fransche Kroon.

Spanje. — Alphonsus de Bourbon, die generaal is in Spaanschen dienst en die wegens het aannemen van den titel van hertog van Anjou uit het Spaansche leger ontslagen zou worden, is voor de bedreiging geweken; de schuld van die aanmatiging heeft hij geworpen op zijn nieuwen gemachtigde, den prins de Valori, die, naar hij nu zegt, eigenmachtig heeft gehandeld bij het uitvaardigen van het bekende manifest. Hij wil, heeft hij verder verklaard, de Fransche kroon niet opeischen; de republiek bestaat in Frankrijk, maar in geen geval zal of kan hij de aanspraken der Orleansen erkennen. Hiermede heeft bij het onweder, dat boven zijn hoofd dreigde, afgewend.

Oostenrijk. Keizer Frans Jozef vertoeft op het oogenblik te Lemberg, de hoofdstad van Oostenrijksch-Polen of Galicië, waar hij de tentoonstelling bezocht heeft en door de bevolking zeer hartelijk is ontvangen. Z. H. heeft daarvoor in een paar warme toespraken dank gezegd. Aan een deputatie uit den Poolschen adel voegde Z. M. toe, dat hij blijde was te zien welk een goed voorbeeld zij aan de bevolking gaf van plichtvervulling tegenover het Vorstenhuis, het Rijk en de provincie. De Keizer was dan ook er van overtuigd, dat de adel van Galicië, altijd een der hechtste steunselen voor den troon zou wezen. Als tegenstelling tot den uitbrander, juist dezer dagen door Keizer Wilhelm aan den Oost-Pruisischen adel gegeven, verdient deze leftuiting zekerlijk extra-vermelding.

Zwitserland. — Zooals men weet, is Caserio, de moordenaar van Carnot, in de anarchistische leer ingewijd door den advocaat Gori uit Milaan. Deze anarchist, die zich tegenwoordig te Lugano in Zwitserland ophoudt, is op een verbanning naar een eiland in de Roode Zee het offer geworden van een aanslag. Een onbekend gebleven persoon loste in het donker een revolverschot op hem; de kogel ging hem rakelings langs het lichaam en doorboorde zijne kleederen. De anarchist antwoordde dadelijk met twee schoten, die in de duisternis hun doel misten. Gori had 8 dagen te voren uit Milaan een brief ontvangen, waarin hem werd medegedeeld, dat hij wegens zijn schandelijk propaganda ter dood veroordeeld was en nog slechts een week te leven had. Of de anarchist erg is ingenomen met de wijze, waarop aldus zijn eigen leer in toepassing wordt gebracht is te betwijfelen.

Griekenland. — In ons land zijn weer hevige schokken van aardbeving gevoeld op Santa, te Tripolitza, te Leonedion en te Sparta. Schade van belang schijnt niet te zijn aangericht. Een hevige brand heeft het schoone bosch van Salezi, bij Tolstol, voor een groot deel vernield.

Denemarken. — De bekende Jesuïten-pater dr. Emil Michael, professor der kerkelijke geschiedenis aan de hoogeschool te Innsbruck, bezocht dezer dagen Kopenhagen. Hij verzamelt de stof voor zijn groot werk: „De geschiedenis des Duitschen volks sedert de 13de eeuw tot het einde der middeneeuwen," dat een soort inleiding op Janssen's historisch werk zal vormen.

Bulgarije. — De *Times* publiceert een nieuw onderhoud met Stamboeloff, van een correspondent der *Agence Nationale*. Zinspelende op zijn vorig gesprek, met den verslaggever der *Frankfurter Zeitung*, had Stamboeloff gezegd: „Indien het een misdrijf was van mijn woorden verslag te geven, had de Regeering de *Frankfurter Zeitung*, door wie dat misdrijf is gepleegd behooren te vervolgen." Stamboeloff, verklaarde, dat voor zijn partij het oogenblik om weer op te treden nog niet gekomen is. De leden zijner partij zullen derhalve voor candidaturen bedanken en hun mandaten neerleggen bijaldien ze worden gekozen, omdat zij zich te zwak voelen. Daarom zou hij-zelf ook een portefeuille weigeren, indien ze hem werd aangeboden. De nieuwe Sobranje zou vermoedelijk russophiol zijn; en Stamboeloff achtte dat niet enkel schadelijk voor Bulgarije, maar ook nutteloos; want wat Ferdinand ook doen moge, de Czaar zal hem nimmer erkennen. Trouwens, de erkenning der groote mogendheden had prins Alexander evenmin gebaat. Bulgarije behoort mee te gaan met het Drievoudig Verbond, in stede van steun te zoeken bij het onzekere Fransch-Russische vriendschapsverbond.

— Stambuloff zal in staat van beschuldiging worden gesteld, „wegens verkwisting van 's lands gelden." Naar men beweert, zal de regeering het voorstel, om Stambuloff voor den rechter te dagen reeds spoedig bij de Sobranje indienen. Zoodra de volksvertegenwoordiging bijeenkomt, zullen de afgevaardigden onmiddelijk daarover moeten beslissen. Dit gerucht vindt echter te Weenen en te Londen weinig geloof. Vorst Ferdinand kan de goede diensten niet vergeten, welke Stambouloff aan Bulgarije heeft bewezen en zou den gewezen minister president daarom aan geen verdere vervolgingen blootstellen.

Rumenie — De aardbeving heeft zich uitgebreid over Oostelijk Walachye en de beneden Moldau. Te Galatz, waar voor het gerechtshof het proces werd gevoerd tegen de aanhitsers van de jongste ongeregeldheden onder de boeren, had de officier van justitie zijn aanklacht toegelicht, toen de vlug op elkaar volgende stooten werden gevoeld. De aangeklaagde boeren sloegen allen een kruis en vielen op hun knieën en een van hen riep den officier van justitie toe, dat dit de wraak Gods was. Daar in de zaal een deel van het dak instortte, moest de zitting worden geschorst. Ook de postambtenaren moesten in allerijl de vlucht nemen op de straat, om niet getroffen te worden, door de vallende brokstukken muur, plafond enz. Bijna alle schoorsteenen zijn ingestort; een vrouw heeft den dood gevonden onder een neervallenden muur en twee kinderen zijn gewond. Veel

minder heftig trad de aardbeving op in het naburige Ibrail.

Servie.— Koning Alexander begint de wrange vruchten te oogsten van zijne „coups d'Etat" en van het niet nakomen, door zijn geslacht, van plechtiglijk aangegane verbintenissen. Zaterdag werd bij het station Appellovatz, even voor Nisch, de spoorweg-salonwagen, getroffen, zoodat bijna alle ruiten vernield werden. De Koning zelf ontkwam het gelukkigerwijze ongedeerd. In verband hiermede staat ongetwijfeld, dat de Koning afgezien heeft van zijn voornemen om naar Belgrado terug te keeren tot ontvangst der leden van het hygiënisch congres, die een uitstapje naar de Servische hoofdstad komen maken. Het, niet zeer beleefd, excuus is: dat er maar zoo weinig leden komen (50 van de 300) — alsof het voor dit niet der moeite waard was! — maar de eigenlijke reden zal wel wezen de toestand van gisting, waarin Servië, blijkens het boven medegedeelde, nog steeds verkeert.

— In Servië — dus wordt uit Weenen aan *Daily News* geseind— heeft men nu zekerheid van het bestaan eener samenzwering, ten doel hebbende het onttronen van Koning Alexander. Vandaar waarschijnlijk, dat Z. M. de hoofdstad zoo zorgvuldig vermijdt en zich te Nisch min of meer schuil houdt.

Amerika.—De brand in de bosschen van Wisconsin, Minnesota en Michigan is eindelijk gebluscht, grootendeels door zware regens, die er vielen. In Forest County (Pennsylvanië) staan verscheidene petroleumbronnen in brand. Een aantal houtzagerijen zijn daar in de asch gelegd.

— Volgens de *New-York-Herald* is de bekende Parijsche Eiffel-toren, die weldra zal worden afgebroken verkocht aan het comité, dat zich heeft gevormd tot het organiseeren eener tentoonstelling te Baltimore.

BEKENDMAKING.

De publieke verkoop van ZILVEREN EN GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank*, van af 1 Januari t/m. 30 Juni 1892. onder N°. 3259 t/m. N°. 7170 B, zal plaats hebben op Woensdag 31n dezer en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 10 October 1894.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Beendemeentoe público di PREENDANAN koe tien plaka fiá riba nan na *Spaar- en Beleenbank*, eesta eesnan di fo di 1 Januari te 31 di Juni di 1892, bao di noember 3259 te 7170 B, lo toema lugar Djarson dia 31 di e luna aki i dianan koe ta sigui.

Ta pidi interesadonan di evita e beendemeentoe ayi pagando intres koe nan ta debe.

Corsouw, 10 di October 1894.
President,
M. P. CURIEL.

Pidi i Lo Boso Haja"

titulo di un boeki di Misa koe mi ricibi poco dia pasa i koe tin toer oracion necesario pa un bon cristian Nan ta masjar boenita gebinder, propio pa regalo, i nan prijs ta di *f* 0.75 te *f* 4.50. Tambe mi a haja masjar boeki di Misa na holandes, masjar boenita i di diferente prijs. Mi ta ofrece tambe un colleccion di Katholieke Illustratie boenita gebinder; pa informacion cerca.

AURELIO ALVAREZ.

DE DIEZ Y OCHO Á VEINTE Y SIETE.

Contéstame á esta pregunta. Si te vieses obligado á perder nueve años de trabajo y de placeres, de entre todos los años de tu vida, ¿de qué parte de tu edad preferirías perderlos? Suponiendo que fueses todavía joven y que tuvieras aún tu carrera por recorrer. ¿No es verdad que la elección te la muy dura? Ya lo creo. Una mujer que era pobre prometió una vez ceder uno de sus seis pequeñuelos á una señora rica, y aquella misma noche mientras todos estaban durmiendo los contempló en sus camitas procurando escoger aquel que debía ser cedido. Pero, ¿Escogió alguno? ¡Qué había de escoger! se los quedó todos.

Empero, el hado no nos consulta, y se lleva lo que le place. Y en el caso del Sr. D. José Brinas, de Cuadix, provincia de Granada, se le llevó, de las diez y ocho á los veinte y siete, nueve de los mejores años de su vida, y los más valiosos de ella. No es que le matase y volviese luego á la vida, ni que le tuviese dormido, ni oculto en un calabozo, ni nada semejante. Nada de eso; y, sin embargo, lo que le aconteció fué mucho peor que todo ello. Vióse acometido de una misteriosa enfermedad. Los primeros síntomas, dice, fueron terribles dolores en el vientre, los cuales le obligaron á abandonar los estudios; y la facultad de digerir los alimentos le fué faltando gradualmente hasta que casi la perdió por completo. "Todo cuanto comía," dice, "lo arrojaba, á menudo, luego después; cuyo acto iba acompañado de grandes dolores." Como el tiempo iba pasando, consultó á los médicos, y usó las medicinas que estos le prescribieron, aunque sin resultado. Los doctores decían que la enfermedad era una gastralgia crónica, lo que significa una indigestión y dispepsia ya muy arraigadas.

En semejantes casos la superficie del estómago se cubre con un mucus, muy perjudicial, y de un sucio color gris; las glándulas que preparan los fluidos digestivos cesan de funcionar; la lengua se cubre de una capa espesa; la garganta se congestiona; el corazón palpita, en ocasiones, con violencia, y otras veces, lo hace despacio, con debilidad y una sensación de desmayo; el sueño se vé interrumpido, ó se hace imposible, salvo á fuerza de peligrosos narcóticos; el aliento es fétido; los labios están secos; las manos y pies fríos, y el dolor de cabeza y el vértigo son frecuentes.

A menos de que se ponga pronto remedio, la enfermedad progresa hasta que se manifiestan los síntomas de la pleuresía, el hinchazón del hígado, el asma, los dolores de riñones, el mal de piedra, el reumatismo, la tisis, la hidropesía, el mal de corazón, etc. Cualquiera de estas enfermedades puede súbitamente, terminar por muerte. Variando según la edad y constitución del paciente, tal es la gastralgia crónica, la más peligrosa y persistente de todas las enfermedades, y á la verdad la única enfermedad, de la cual las otras son solo meros síntomas. Cualquiera que se convierte en víctima de esa enfermedad, puede decir que ya está fuera del mundo; peor aún, si es que no tiene una esperanza de alivio; porque sus dias discurrirán bajo las más negras sombras del dolor y del miedo.

Ella fué la que abrió, ese boquete de siete años en la vida de nuestro joven amigo; la que interrumpió sus estudios; la que paralizó sus futuras empresas; la que destruyó su felicidad; la que cambió su viril energía en debilidad propia de la vejez; la que eclipsó el sol de su vida ántes de que el disco marcase el mediodía. Y esta cruel y traidora enfermedad es tan común que muy pocos libran por completo de sus ataques.

La carta del Sr. Brinas, fechada en 10 de Agosto de 1893, concluye de este modo: No encontraba remedio radical en nada de lo que se me prescribió durante mi larga y triste enfermedad, hasta que, por fin, un día el Sr. D. Nicolás Rodríguez Puerta, droguero de esta plaza, me recomendó que probara el Jarabe curativo de la Madre Seigel; y, tan pronto lo hice, empecé á mejorar. Recobré el apetito; volví á digerir los alimentos, y en dos meses me ví devuelto á mi cabal salud; aunque no por ello dejé de seguir tomando el Jarabe, como á prevención, durante un cuanto tiempo después. Autorizo á V. á que publique este caso, como una prueba de mi gratitud. (Firmado), José Brinas."

Nosotros participamos de su pena por la pérdida de aquellos preciosos años, pero nos regocijamos de que haya recobrado la salud, cuando aún es joven. La vida es corta; los años son pocos; ¿ por qué, pues, perderlos en la enfermedad, cuando la cura está á la mano?

PAUL F. G. CURIEL

biedt het geerde publiek zijne diensten aan tot het geven van lessen in de Fransche taal en in het Italiaansch- of dubbel boekhouden.

Grondtaal: Hollandsch of Spaansch

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Philadelphia		Venezuela		Caracas.		Philadelphia		Venezuela		Caracas.	
Vertrekt van NEW YORK....	Aug.	23	Sept.	4	Sept.	12	Sept.	22	Oct.	3	Oct.	13
Komt aan te CURAÇAO	„	29	„	7	„	18	„	28	„	9	„	19
Vertrekt van „	„	30	„	8	„	19	„	29	„	10	„	20
Komt aan te PTO. CABELLO	„	31	„	9	„	20	„	30	„	11	„	21
Vertrekt van „	Sept.	1	„	10	„	21	Oct.	1	„	12	„	22
Komt aan te LA GUAYRA..	„	2	„	11	„	22	„	2	„	13	„	23
Vertrekt van „ ..	„	5	„	14	„	26	„	5	„	16	„	26
Komt aan te PTO. CABELLO	„	6	„	15		27	„	6	„	17	„	27
Vertrekt van „	„	6	„	15	„	27	„	6	„	17	„	27
Komt aan te CURAÇAO	„	7	„	16	„	28	„	7	„	18	„	28
Vertrekt van „	„	7	„	18	„	29	„	9	„	19	„	30
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	8	„	19	„	30	„	10	„	20	„	31
Komt aan te NEW-YORK...	„	14	„	25	Oct.	6	„	16	„	26	Nov	

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Sept.	8	Sept.	19	Sept.	29	Oct.	10	Oct.	21
Komt aan te MARACAIBO......		9		20		30		11	„	20
Vertrekt van „		16		26	Oct.	7		17		27
Komt aan te CURAÇAO........		17		27		8		18		28

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.